

SKOROVŠECKO

ze Skovonic

Bulletin o dění v obci

1

2020

SLOVO STAROSTY

Milí spoluobčané,

je to pár týdnů, co byl ukončen nouzový stav, který byl vyhlášen v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaným jako SARS CoV-2) na území České republiky. Tento nouzový stav, který trval více jak dva měsíce, dozajista ovlivnil život každého z nás, proto chci vyjádřit obdiv a uznání všem našim občanům, kteří v této nelehké době prokázali svoji psychickou a morální sílu. V první fázi nouzového stavu zakoupila obec 200 ks roušek, které byly rozdány mezi občany s největším rizikem možné nákazy a to naše seniory. V další etapě byl zakoupen a také získán formou daru materiál na výrobu roušek. Rád bych touto cestou poděkoval těm, kteří se na výrobě roušek pro naši obec podíleli a kterým patří velké poděkování nejen ode

mne, ale od všech našich občanů.

Od informací o nouzovém stavu, který bude mít dopad na naši obec také v podobě snížení daňových příjmů a bude nutné zvažovat veškeré výdaje, přejdu k projektům na tento rok. Začátkem roku proběhla výměna krovu a střechy kostela sv. Floriána. Dále obec ze svého rozpočtu zaplatila nové ciferníky na věži kostela sv. Floriána a nechala provést generální opravu na hodinovém stroji. Během měsíce července bude vybudováno parkoviště u hřbitova. Na přelomu srpna a září začne firma E.ON překládku NN a souběžně s tím započne v naší obci výměna veřejného osvětlení. Pokračujeme v projektu Přední kusy, je připravena projektová dokumentace na dětské hřiště v mateřské školce, kde čekáme na vyhlášení dotačního titulu.

František Bíla
starosta obce

Finanční náklady akcí realizovaných v první polovině roku 2020

Výměna krovu a střechy věže kostela sv. Floriána	984 154,- Kč	– hrazeno z rozpočtu obce
Nové ciferníky na věži kostela sv. Floriána	68 000,- Kč	– hrazeno z rozpočtu obce
Oprava hodinového stroje ve věži kostela sv. Floriána	55 000,- Kč	– hrazeno z rozpočtu obce
Oprava střechy hasičské zbrojnice	54 204,- Kč	– hrazeno z rozpočtu obce

V oblasti kultury jsme uspořádali Besedu s důchodci a podíleli se na Novoročním vinšování, které uspořádalo Kulturní a vlastivědné sdružení. Největší akcí letošního roku bude Silvestrovský pochod, kterou pořádá naše obec. Rád bych vás všechny pozval na akce, které pořádá Mikroregion Nový Dvůr. Účastníky Seniordance přivítá 14. srpna

Vlkoš, 19. září se uskuteční Burčákový pochod a 20. září Trh místních produktů v Miloticích.

Přeji vám bezstarostné prožití letních měsíců a dětem slunečné ne prázdniny.

František Bíla, starosta obce

CO VŠECHNO SE UDÁLO NA OBCI

- V neděli 22. prosince proběhlo před Obecním úřadem ve Skoronicích Vánoční zpívání. O příjemné prožití předvánočního večera se postarala cimbálová muzika Krepina ze Strážnice, pěvecký sbor kapelníka pana Petra Ingra, mládež a děti ze Skoronic a žáci Základní umělecké školy Vracov.
- V úterý 31. prosince se obyvatelé mikroregionu Nový dvůr vydali na silvestrovský pochod, tentokrát do Milotic. Loňské téma bylo Napříč dějinami a na Skoroňáky připadla první republika.
- V sobotu 11. ledna ožily prostory Obecního domu ve Skoronicích Novoročním vinšováním se skoronským krůžkem, Marií Rybovou, Františkem Neničkou a Varvažovou muzikou. Hostem pořadu byla lidová zpěvačka Ludmila Mikulčíková z Vacenovic.
- V neděli 26. ledna se seniory naší obce mohli společně pobavit na tradiční Besedě s důchodci. K poslechu a tanci zahrál Miroslav Fridrich, odpolední program zpestřily svým vystoupením Tetky z Kyjova.

- V pátek 21. února měli občané obce možnost zúčastnit se školení degustátorů spojené s přednáškou na téma příprava vín před lahfováním, stabilizace bílkovin pod vedením enologa pana Karla Novotného. Akci pořádal Vinařský spolek Skoronic.
- V sobotu 7. března se v prostorách Obecního domu ve Skoronicích uskutečnila tradiční výstava vín. Kromě dobrého vína bylo možné ochutnat výborný dančí guláš, zabíjačkové speciality, pochutiny ze šneků... K dobremu vínu patří i dobrá muzika, a proto návštěvníkům zahrála cimbálová muzika Motovidlo.
- V sobotu 13. června podpořili obyvatelé naší obce iniciativu spolku Za vodu pro lidi a společně s ostatními obcemi a městy Hodonínska se připojili k Protestnímu pochodu za vodu pro lidi!
- V pátek 19. června uspořádali Rybáři Skoronic již tradiční akci Naše ryby na váš stůl. Návštěvníci měli možnost zhlédnout kuchání a přípravu rybích specialit. Večerní zábavu rozproudila kapela Šediváci z Přerova.

Za zastupitelstvo obce Barbora Chytilová

Vánoční zpívání

Silvestrovský pochod

Novoroční vinšování

Beseda s důchodci

Naše ryby na váš stůl

Aktuality z obce sledujte na webu:
www.skoronice.cz

Školka v době nouze

Nouze je stav, kdy cítíme nebezpečí, nedostatek nebo tíseň. Stav, který prožívala nějakou dobu celá naše země. Šíření koronaviru se dotklo i školských zařízení, včetně naší mateřské školy. Došlo totiž k úplnému uzavření provozu.

Po Novém roce se děti v hojném počtu scházely ve školce, aby se dozvěděly něco nového, pohrály se s kamarády a plánovaly společné aktivity. Potvrdilo se však pořekadlo: „Člověk míní, Pán Bůh mění.“

Nastala doba, kdy se přerušil veškerý společenský život a lidé se museli zdržovat doma. Když na situaci pohlédneme z pozitivnější stránky, byl to čas, který nás přiměl trávit více času s rodinou a mohl nás popostrčit blíž k sobě navzájem.

V médiích, na internetu, na různých webových stránkách nám byly nabízeny tipy jak se zabavit a současně vzdělávat děti. Věřím, že společně strávený čas byl přínosem jak pro děti, tak i pro rodiče.

Ve školce se mezitím nezhálelo. Pracovnice mateřské školy tam prováděly práce, které byly pro nedostatek času stále odkládány. Nyní mají dobrý pocit ze splnění pracovního plánu během uzavření provozu.

Koncem května se blýsklo na lepší časy a naše mateřská škola opět ožila přítomností dětí. Většina z nich neskrývala nadšení z otevření školky a setkání se svými vrstevníky. Těšíme se s nimi a doufáme, že nás neskolí žádná nemoc, abychom si ve zdraví a bez větších omezení užili letních dnů.

Za kolektiv MŠ Gabriela Šťastná

SH ČMS - Sbor dobrovolných hasičů Skoronice

Vážení spoluobčané,

letošní rok jsme zahájili (tak jako obvykle) každoročním povinným proškolením členů zásahové jednotky (ale i několika dalších zájemců, kteří nejsou v této jednotce zařazeni). Tento úkol (respektive jeho teoretickou část), stejně jako úkol další, tj. uspořádání Hasičského bálu jsme stihli ještě před vypuknutím coronavirové pandemie, kdy nám pak byla téměř veškerá činnost pozastavena.

Hasičský ples jsme uspořádali dne 22. 2. 2020. K tanci i k poslechu nám zahrála hudební skupina ŠÍŠKA z Vracova. Přestože (podle odezvy zúčastněných) se i tentokrát jednalo o vydařenou akci (obohacenou o pěknou tombolu a vystoupení páru mladých tanečníků), tak nás opět trochu mrzí slabší zájem občanů, přestože se zde jedná o jedinou takovou akci v roce.

V začátcích pandemie jsme byli požádáni o pomoc na triáži pacientů, kteří přicházejí do Nemocnice Kyjov. (Triáž neboli třídění spočívá v měření tělesné teploty – provádí zdravotnický pracovník, a zodpovězení několika otázek a následné odeslání buď na cévní ambulanci nebo na ostatní ambulance), kdy se přihlásilo několik našich členů tuto pomoc vykonávat, avšak nakonec jsme povoláni nebyli.

K celoroční činnosti jednotky JSDHO patří péče o techniku a výstroj. Hlavně stařícká Avie, která letos „oslavila“ už 45 let nám zabírá nejvíce času.

Díky obci se nám daří doplňovat hlavně výstroj pro nové členy jednotky.

Před Velikonocemi jsme měli v plánu uspořádat již tradiční jarní sběr železného šrotu, ale rovněž kvůli vládním opatřením ohledně pandemie k tomu nemohlo dojít, za což se občanům omlouváme a jsme připraveni sběr uskutečnit v podzimním období.

Dne 6. 5. 2020 jsme se zúčastnili (i s praporem) mše sv. za živé i zemřelé členy hasičského sboru.

Také Dětský den, který již tradičně pořádáme kolem svátku Mezinárodního dne dětí, jsme museli posunout, ale děti jsme o něj nechtěli připravit. Akce proběhla první červenovou nedělí (5. 7. 2020) a všechno klaplo na výbornou. Vzhledem k uzávěrce zpravodaje však bližší informace přineseme v příštím vydání.

Tolik tedy k naší činnosti v tomto 1. pololetí roku 2020.

Všem spoluobčanům přejeme pevné zdraví a celé společnosti brzký konec pandemie a návrat do běžného života.

Výbor SDH Skoronice

Hasičský bál

Po mši svaté za hasiče

Vinařství ve Skoronicích

Záznamy o vinařství ve Skoronicích se v obecní kronice objevují jen sporadicky, podrobnější popis práce ve vinohradě, vinobraní a zpracování úrody pochází z poloviny minulého století.

Od té doby se však zásadně změnil nejen způsob zpracování hroznů, ale i technické vybavení sklepů a malovinaři začali využívat nové technologie.

Pěstování révy vinné a malovinařský způsob zpracování hroznů na lahodný mok je významnou součástí života Skoroňáků. Úrodná půda, vinná réva, hřejivé slunce a dovednost vinařů – to jsou faktory, které po staletí formují místní vinařství. Tyto dávné hodnoty a tradice tvoří kořeny

z nichž pramení míza živící úsilí vinařů proměňovat zlatisté a temně modré plody v ušlechtilá vína. Zkušenosti a dovednosti předávané v rodině po několik generací dokládají, že skutečný vinař je milujícím a pečujícím otcem svého vinohradu a vína, které z něj vzejde. Každému vínu dává jedinečný rukopis, který je nejen otiskem štedré přírody, ale i vinařovi péče. Své víno provází všemi fázemi jeho života, přemýšlí nad každým zásahem. Stáčí, síří, koštuje, dokud není s výsledkem spokojený. To se nestává u každého vzhledu, často ani u každého ročníku. Jsou vinaři, kteří na svého „šampiona“ čekají léta, někteří se nedomájejí nikdy. Přesto znovu nedomájevě vyhlíží první slunečné dny blížícího se

jara, aby letorosty vinné révy zkrátali a zformovali do podoby ladných oblouků. Přesto nelitují času, peněz ani úmorné dřiny v očekávání, že letošní úroda bude sladká a voňavá. Každý vinař ví, že víno se „dělá“ ve vinohradě. Absolutně to však platí jen u vinařů, kteří používají ke zpracování úrody řízené technologie. Malovinař bojuje ve sklepě s přírodou – bujnými kvasinkami, kolísající teplotou, kyselinou jablečnou. Občas i s hygienou. Záruku, že z prvotřídních hroznů získá jedinečný mok, má možná padesátiprocentní.

A právě nejistotu úspěšného výsledku pomáhají eliminovat faktory, které se staly součástí malovinařského zpracování hroznů na přelomu století. Účinné a dostupné prostředky na ochranu hroznů před nemocemi a hnilobou umožňují pozdější sběr a tím dokonalejší vyzrání plodů. Cukernatost hroznů dosahuje většinou hodnoty vyšší než 20° NM, sběr úrody do plastových beden, které nahradily nevhodné igelitové pytle, začíná i v klimaticky příznivých letech

nejdříve koncem měsíce září. Ze sklepů zmizely mestůvky a těžkopádné mlýnky, které nahradily ruční či elektrické mlýnkoodzrňovače. Šetrné mletí hroznů a lisování rmutu odbouralo nežádoucí obsah tříslovin a chlorofylu v moštu, následné odkalení a zakvašení ušlechtilými kvasinkami brání prudkému kvasu a zachovává buketní látky ve víně. Samozřejmostí je u většiny vinařů číření a filtrování vína, práškový pyrosulfit pro celoroční ošetřování moku nahrazuje tekutá síra, dávkovaná na základě výsledků měření. Součástí výbavy sklepa a významným pomocníkem poučeného malovinaře se stává malá vinařská laboratoř na analýzu vína, která na základě zjištěných výsledků umožňuje okamžitou volbu správného technologického opatření. Zároveň s používáním nových technických a technologických prostředků podporují malovinaři živé a přírodní procesy, čímž zachovávají odrudovou pestrost královského moku.

Jan Grombír

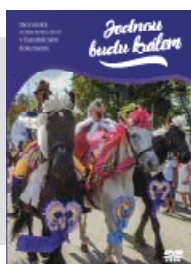
Sbírá se za každého počasí - Rajskubovi

Vínobraní na Příčkách - pan Borýsek

Vylisovanou šťávu je třeba odkalit

Prodej DVD Jednou budu králem

V kanceláři Obecního úřadu je možné zakoupit DVD Jednou budu králem, jehož obsahem je časosběrný dokument o Skoronské Jízdě králů 2018.

Opravy kostela

Opravou soklu kostela končí práce, které si pracovní skupina, jmenovaná zastupitelstvem obce pro koordinaci oprav kostela, určila jako prioritní. Především se jednalo o dokončení konstrukce kůru a prostoru pod kůrem, o výměnu střechy na věži kostela a záruční opravu soklu, která se právě dokončuje. K tomu se ještě přidala výměna ciferníků, které byly též v havarijním stavu a oprava nefunkčního hodinového stroje. Všechny tyto práce si vyžádaly i nemalé úsilí místních lidí, kterým patří velké poděkování.

Především bych chtěl ale poděkovat panu místostarostovi Petru Holcmanovi, který nutné opravy kostela v zastupitelstvu obce aktivně prosazoval. Na opravách kostela odpracoval stovky hodin zdarma a materiál, který na opravy kostela věnoval, stál velkou část platu, který jako místostarosta obce pobírá. Vážím si toho, že jsem s ním na opravách kostela mohl spolupracovat. Také bych chtěl poděkovat panu Pavlu Svobodovi, který přestože do kostela nechodí, odpracoval zdarma desítky hodin při malířských a natěračských pracích. Dále panu Jiřímu Vašíčkovi za to, že s námi vždy velice ochotně při opravách kostela spolupracoval a poskytoval zdarma potřebnou techniku. Bez obětavé pomoci a velkorysé finanční podpory občanů této obce, kterým není osud kostela lhostejný, by se nikdy nemohly opravy realizovat v takovém rozsahu. Děkuji všem, kteří pomáhají.

Martin Hradil

člen pracovní skupiny pro koordinaci oprav kostela

Milí spoluobčané,
dovolte mi, abych touto cestou poděkoval všem občanům, kteří obětovali spoustu volného času při opravách kostela sv. Floriána. Současné zastupitelstvo obce investovalo do 1. fáze oprav interiéru (oprava podlahy a kůru), do výměny střechy na věži kostela a do nových ciferníků včetně opravy hodinového stroje za rok a půl přes 2 100 000,- Kč. To je více, než se investovalo za předchozích 8 let. Věříme, že vynaložené prostředky pomohly zachovat tuto dominantu naší obce, kterou pro nás vybudovali naši předkové.

František Bíla

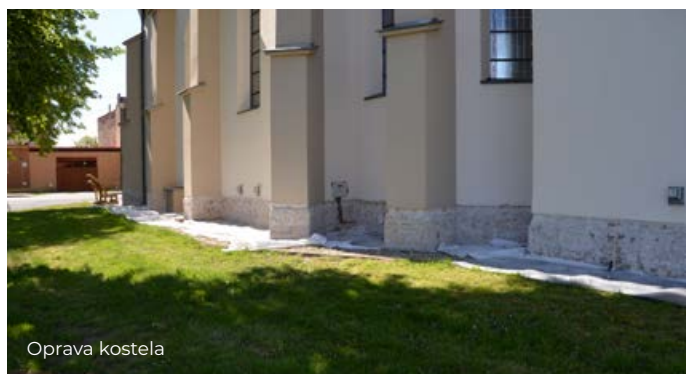
starosta obce

Věž kostela

Věž kostela

Oprava kostela

Opravená věž

Střecha věže

Kostelní hodiny po opravě

Kostelní hodiny

Varhany

Varhany

ZUŠ Vracov stihla jen část plánů

Rok 2020 byl na Základní umělecké škole Vracov, kam dojíždí i několik mladých muzikantů ze Skoronic, akční hned od svého začátku. V únoru a na začátku března se konala okresní kola ve hře na kytaru a klavír. Kytaristi pod vedením paní učitelky Ladislavy Sečkové byli velmi úspěšní. Lucie Peřinová a Viktor Němec vybojovali první místa s postupem do krajského kola. Nicoll Hájková, Ema Polášková a Duo Ema Polášková a Viktor Němec přivezly krásná druhá místa. Ocenění získala také paní učitelka za vzornou přípravu svých žáků. Klavíristi Radim Loprais, Žaneta Koníčková, Sára Koníčková a Matylda Pavlíků ze třídy paní učitelky Mizue Bimkové přijeli z okresního kola ověnění stříbrem. Jakékoli další soutěžení bylo vlivem nepříznivé epidemiologické situace zastaveno.

Prerušeno nebylo pouze soutěžení, ale také veškerá prezenční výuka na základních uměleckých školách. Domluvené koncerty, vystoupení a spolupráce musely najít nový

termín. Na první pohled se může zdát, že vyučovat hudbu na dálku je nereálné. Prostřednictvím velké škály komunikačních technologií se však alespoň částečně podařilo kontaktní formu výuku nahradit formou distanční, a to v podobě videohovorů s učitelem či zasílání nahrávek a videí. I tato nelehká doba přinesla v kontextu hudebního vzdělávání něco pozitivního. Žáci dostali možnost vyzkoušet si pocit zodpovědnosti v nahrávacím studiu, i když pouze v domácích podmínkách, a touha zaslat učiteli bezchybnou nahrávku mnohé motivovala k intenzivnějšímu cvičení.

Nezbývá než si přát, aby navrácení k normálnímu chodu proběhlo ve zdraví všech a my Vás mohli co nejdříve znovu vidat na našich akcích. Veškeré informace o dění na ZUŠ Vracov najdete na stránce www.zusvracov.cz.

*Za ZUŠ Vracov **Petra Martinková***

Vinšujem Vám štěstí, zdraví...

15. červen byl svátečním dnem pro nejstarší občanku naší obce, paní Helenu Lungovu. Slavila úctyhodné 96. narozeniny. Dáška a Eliška ze skoronského krůžku, tříletá Natálka i král kyjovské Jízdy králů roku 2015 Šimon Chytil jí došli v krojích, po skončení průvodu Božího Těla, nejenom zazpívat, ale taky poděkovat... Za to, že tetička jezdily víc jak dvacet roků s krůžkem po světě, obětavě a v dobré náladě oblékaly skoronskou drobotinu i větší děvčata do našich svátečních krojů... Za to, že ty krojové součásti uměly opravit, přešít, naškrobit a precizně vyžehlit... Za to, že při pořádání výstav a vzpomínkových večerů byly nápomocná radou a dobrým slovem i zapůjčením „turečáků“, vyšíváných šátků či ubrusů..., že do loňských Pamětí století se „nastrójily do kroja a v něm došly povykládat o svém životě“. A taky tam zazpívaly mariánský a světský písničky, aj „v pětadevadesáti měly dobrú notu“...

Přejeme „našej tetičce Hynkové“ – jak jsme zvyklí ji v dědině oslovovat – zlepšení a upevnění jejího zdraví a stálou ochranu Panny Marie Svatohostýnské, na jejíž poutě jako členka Orelské Jednoty tak ráda jezdívala.

S úctou a vděčností - Marie Holcmanová a děcka – „aj ty odrůstly“ – ze skoronského krůžku.

K nedělnímu přání se připojil květinou i dárkem také starosta obce František Bíla a vyslovil přání, aby tetička „pookřily“ a mohli jsme se s nimi sejít na některém vzpomínkovém večeru, v obci pořádáném.

Svatební fotografie novomanželů Lungových – 16. listopad 1948

Ženich Josef Lunga, nar. 19. 4. 1923 ve Skoronicích,
syn Hynka a Marie roz. Šnajdrové
Nevěsta Helena Suchotová, nar. 15. 6. 1924 ve Vlkoši u Kyjova,
dcera Františka a Marie roz. Procházkové

Zapomenutá historie

8. května jsme si připomínali 75. výročí ukončení druhé světové války. Využívám této příležitosti a prostřednictvím příběhů, sepsaných mým otcem, jeho detailních zápisů v naší rodinné kronice, dávám čtenářům nahlédnout do nedávné historie, do doby, na kterou mnozí pamětníci i jejich rodiny vzpomínají s těžkým srdcem...

Marie Holcmanová

Falešný telegram

Měl jsem dobrého kamaráda Jana Fridricha z čp.18, který se brzo za okupace jako svobodný železničář ocitl nasazen v Magdeburku v Německu. Jan se od dřívějška kamarádil s Jakubem Lvem, kterému jsme říkali „Lévek“. Jakub a Jan si byli věkově blízcí. Jakub se narodil v srpnu 1914 a Jan o necelé tři roky později, v březnu 1917, já jsem byl podstatně mladší.

Jan odešel do „Rajchu“ a my s Jakubem tady zůstali. 16. listopadu 1944 se měl Jakub ženit. Požádal mě, abych ho s párem krásných vranek strýce Šindlera /zvaného „Franáčka“/ z čp.6, vezl do Milotic, odkud pocházela jeho nastávající Marie Formánková. Jakub, obstarší třicetiletý ženich, chtěl udělat v Miloticích dojem. Všecko to klaplo, až na jeden velký problém: jak dostat Jana z „Rajchu“ domů. Měl totiž dělat „staršího mládenca“ na Jakubově svatbě. Jan nám napsal, že může přijet jedině na telegram o nemoci rodičů. Dali jsme s Jakubem hlavy dohromady. „Lévek“, zvaný nevím proč „Gambos“, míval nápad až dobrodružné. Byl to nepsaný vůdce nás mladých při všech neplechách a partách, hlavně v milotické hospodě u Sehnálků, kam jsme za války chodívali. Podle jeho plánu jsem napsal německy tento telegram: „Der Vater ist tödlich krank, komm sofort. Die Mutter.“ – „Otec je smrtelně nemocný, přijed' ihned. Matka.“ – Potvrzuje – zase německy – Josef Holcman, Bürgermeister. K tomu razítko obce, což nebyl problém, bylo u nás doma, ve stolku. To všechno ale nestačilo, muselo být potvrzení lékaře. Měl jsem dětskou tiskárničku, z níž jsem složil razítko „MUDr. Johann Schwartz, Stadtarzt in Gaya“ a zase „ich bestätige“ – potvrzuji. Slečna u telegrafu na poště Jakubovi však prozradila, že takovéto telegramy musí být potvrzeny i četnictvem. Lévek neřekl ani slova a hned jel na kole do Vracova za četníky. Sotva vzal strážmistr Studený blanket telegramu do rukou a očima ho přelétl, pleskl obrácenými prsty na papír a řekl: „Toto nepsal starý Holcman, to je Vojtova práce“. A Jakub, slzavě prosil za to, aby Studený otcovi nic neříkal. Nakonec přece na něm vymámil i to četnické razítko a jeho podpis! – Plný radosti telegram ve čtvrtek odeslal a v sobotu večer už byl Janek Fridrichův doma! V úterý se konala svatba s muzikou na Holcmanové mlatevni čp. 48, při níž jsme se oba s Janem velice ožrali, všecko bylo moc veselé.

Bylo po svatbě, ale milý Jan už se do „Rajchu“ nemínil vrátit. Spával zprvu doma, brzo se však po něm začali shánět četníci, sám strážmistr Studený. Věděl, kolik uhodilo. Jan

se tedy na noc /a často i po celý den/ přestěhoval k nám, na hůru, kde si u komína zbudoval zemljanku v seně. Už byl prosinec a my oba jsme si řekli, že „pod svícem bývá tma“. Nakonec, bylo to před vánočními svátky, přišel k nám zase strážmistr Studený a bez obalu – i přede mnou – řekl, že se po mladém Fridrichovi shání gestapo. Zřejmě to sdělil přede mnou proto, abych ho varoval. Jan se proto hned odstěhoval k tetičce do Vacenovic. Gestapo za pár dnů přijelo doopravdy. Vyzvedli si na poště originál telegramu /ó, hrůzo!/, který se tehdy po celý rok musel schovávat a přijeli za otcem do kanceláře v hospodě. Česky neuměli, otec dal proto zavolat jako tlumočníka pana faráře P. Josefa Baráka. Telegram otcovi už před tím však ukázali a posunky se ho ptali, zda o tom ví a zda je to jeho podpis. Ten okamžitě věděl, čím je to práce, zvláště když strážmistr Studený na něho mrkal, aby přisvědčil. Mezitím Berdyn Novotný, který běžel pro pana faráře, se narychlo stavil u Fridrichů a Janův otec z toho dostal opravdu třesavku, snad i horečku a vlezli okamžitě pod duchnu. Když tam potom gestapo přijelo, našli Janového otce zpoceného a bledého na smrt. Trhaně vypověděli, že „syn za tři dni po svajbě zasěj odjel do Rajchu“ a že o něm nic neví. A on skutečně taky nevěděl. Gestapáci odjeli s tím, že musí zmizelého Fridricha hledat dál. Proč tehdy nešli ověřit telegram k MUDr. Švarcovi do Kyjova, to nevím, ale bylo to ohromné štěstí. Nebo snad u něho byli a on přisvědčil? Nikdy jsem se to nedozvěděl, ale možné to je. Doktor Švarc byl dobrý vlastenec.

Otec přišel v poledne domů a bylo zle. Poklízel jsem krávy, pohvizdoval si a vtom přiletěla z boku první facka a pak řada dalších, aby prý mě na tu „partyzánsťinu“ přešla chuť. Snesl jsem to, ale vůbec jsem si tehdy neuvědomoval, co jsem mohl způsobit. – Jan se na jaro zase přestěhoval

Podzim 1947 – Třicetiletý Jan Fridrich s manželkou Anežkou a prvorozeným synem Janem

k nám, na hůru, tentokrát už s otcovým vědomím. Ve Vacenovicích mu začala „hořet půda pod nohama“. Četníci po něm brousili už i tam, nějak se to dozvěděli. Nebyli všichni čeští lidé ani tehdy andělé...

Mezitím dostal Jan od kamaráda z Magdeburku dopis, ve kterém mu sděloval, že po Novém roku Američané jejich lágr rozbili nálety na cimpr-campr a ze stovky lidí zůstalo naživu jen pět a on, Jan, šestý...

A ještě jedno falešné potvrzení jsem vystavil. Ladislavu Kozákovi z čp. 49, narozenému v roce 1922. Potvrdil jsem mu v srpnu 1944 na stroji Domina Ingra, že rovněž jeho otec je smrtelně nemocný a on, syn Ladislav, který je doma z Duisburgu na týdenní dovolené, musí být ještě nejméně týden doma, aby zařídil žňové práce a výmlat na otcově hospodářství. Kozákovci však už měli dávno vymláčeno. Ten týden Laďa potřeboval k tomu, aby si vyjednal v Rakousku lepší zaměstnání na černo, jak už to udělali mnozí před ním...

Dezertér aneb Hra o krk na dvou stranách

Když 16. dubna, v pondělí, roku 1945 ve 12.15 hodin letního času, začaly padat ruské dělové granáty do Skoronic, nastal po celé obci velký nárek a rozléhal se úzkostlivý křik. Hlavně ženy zděšeně volaly „Už je to tu, už je to tady...“ a všichni, jeden přes druhého, běželi do připravených sklepů. Za slabé půl hodiny bylo po kanonádě, padlo šestnáct nebo sedmnáct ran. Lidé opatrně vycházeli a rozhlíželi se kolem, co je kde poškozeno. První ránu od Vacenovic chytila Lungova /Vašnostova/ mlatevna, která se doslova rozsypala. Rány poté létaly až do vagonů na nové dráze. Okolí nové dráhy se hemžilo lidmi, kteří tam byli na cukru a na mouce a na dalších potravinách. Rozdávali je němečtí vojáci za proviant /byli to staří fotři od Todtovy organizace/. Naše rodina se už 16. dubna odstěhovala spolu s rodinou Josefa Lungy z čp.10 do jejich sklepu pod Macháčkem /dnes je v těch místech vjezd do domu čp. 80/. U nás doma zůstal jen stařeček František Lunga, který se nastěhoval do sklepa pod chalupou a nouzově doma živil dobytek, šest kusů hovězího a koně Furina. Já jsem jedenkrát denně, v poledne, běžel domů a krávy jsem podojil. Bylo tomu tak i ve čtvrtek 19. dubna. Při dojení jsem slyšel silnou střelbu pěchotních zbraní a šel jsem se podívat na náves, co se děje. Rychle jsem dveře zavřel. Kulky hvízdaly kolem mě a já zahlédl ustupující německé vojáky. Pálili směrem na Kanál, jenom bylo slyšet řinčet sklo z oken. Za malou chvíli, jak jsem dveře zamknul, ozvalo se prudké zabušení. A hned druhé, třetí, rychle za sebou. Hrklo ve mně a já honem přemýšlel, co udělat. Došlo mně, že ve frontu není nic svatého a že vojáci mohou dveře i rozbít. Opatrně jsem proto otevíral, ale pod dveřmi se hned objevily nohy a dva mladí němečtí vojáci se vtlačili na chodbu. První voják – měl necelých osmnáct let /jak jsem se dozvěděl mnohem později/ - pod nosem měl ještě neholené chmýří - německy slušně prosil, abych jim dal napít vody. Druhý se jen tlačil za ním a povzbuzoval ho stále slovy: „Franzi, schnell, schnell!“, tzn. „rychle,

rychle“. Otočil jsem se, abych jim té vody dal a můj zrak padl na kýbl mléka, který tam už stál od předvčerejška. Nabídl jsem jim místo vody mléko, každý vypili dva hrnky. Ten zadní zase opakoval čím dál naléhavěji „schnell, schnell“ a Franzi kýval hlavou, že ano, ano..., ale stále pití protahoval. Potom naráz sepnul ruky a prosil pro Boha, abych ho u nás nechal, že on už nechce bojovat, že je z Rakouska, má nemocnou maminku a že on nechce zemřít. – Snad se mně vlasy pod čepicí strachem ježily a mozek mně pracoval na plné obrátky. Jak se zachovat? Každou vteřinu jsem čekal, že se ten první pro něho vrátí.../Později jsem se od Franziho dozvěděl, že to byl Němec z Říše/.

Franzi pomalu postupoval po chodbě za mnou na dvůr a stále prosil, skoro plakal. Bylo mně ho líto, ustupoval jsem před ním a přemýšlel, co dělat. Stařeček byl ve sklepě pod chalupou, ten o ničem nevěděl. Franzi mně podával samopal a prosil o civilní šaty. V tom se nezamknuté dveře otevřely znovu a jako úhoř k nám proklouzli strýc Jan Brázda, známý všetečka od naproti, z čp. 9. Přišel se solidárně podívat, co se u nás děje – „Viděl sem k Vám it dva Němce a vyšel enom jeden, tož se idu poptat...“. Rychle jsem mu vysvětlil, o co jde a strýc velkoryse nabídl civil se slovy: „Pod' k nám, já mám doma šaty z vagonů, já Tě nastrójím!“. Radil jsem, aby v tuto dobu nechodili ven, neboť by Franziho mohli vidět vojáci a bylo by zle. Střelba pomalu utichala, ale jisto venku ještě nebylo. Strýc se rozhlédl jako průzkumník a šup – už byli ve svých dveřích a za malou chvíli přinesli jakési šedivé, jakoby kriminálnícké šaty. Franzi svlékl vojenské a spolu se samopalem jsem je hodili do naší betonové močové jámy pod hnojiskem.

Dal jsem dezertérovi kus doma pečeného chleba a kus špeku. Schoval se k nám, na mlatevnu a domluven se strýcem Brázdou, čekal na večer, až si tento pro něho přijdou. Vzali ho do sklepa pod chalupu mezi sebe, ale v noci přišli Rumuni a žádali po mužích legitimace, tehdy známé „Kennkarty“. Franzi začal dělat hluchoněmého. Strýc Brázda to pochopil a „vysvětlil“ jim to němčinou, kterou si zapamatovali z první světové války. Zlatý strýc! Na druhý den přestěhovali Franziho do jejich kurníku nad prasečí chlívky, kde to jistě příjemné nebylo, ale bylo to tam bezpečnější. Za pár dní museli všichni chlapi odejít v noci do Milotic a tak milého vojákáčka zásobovala jídlem a pitím Brázdova děvčata, Jindřiška /později řádová sestra/ a Lidka /provdaná roku 1950 za Oldřicha Šmída/.

Rodina Brázdových čp. 9 v době druhé světové války, léto 1944 - zleva Kristína Brázdová /1927-2014/, manželé Ludmila /1898-1962/ a Jan /1895-1969/ Brázdovi, jejich nejstarší dcera Jindřiška /1923-2010/. Na židli sedí stařenka Kristína Brázdová, matka Jana. V popředí její vnuci Brázdovi – Václav /1939/, Petr /1941/ a Vít /1938/.

28. dubna jsme se vrátili z „exilu“ z Milotic a odpoledne, po rozloučení, odešel Franzi směrem na Ratíškovice ke svému domovu. Bylo by moc dlouhé vyprávět jeho odyseu, kterou vykonal než se dostal domů. V Břeclavi ho chytila ruská patrola, podařilo se mu utéct, přeplaval Dyji a 3. května 1945 přišel do rodné obce Maria-Ellend u Haslau, kde se shledal se svojí maminkou. / Maria Ellend leží 27 km od Vídně. / A potom až za devatenáct let, na Velikonoce roku 1964, se objevil ve Skoronicích, když celé dopoledne na Bílou sobotu hledal kolem Kyjova vesnici „Kunewald“, jak ji oni měli ve svých mapách. Přijel, aby znovu osobně poděkoval nám všem, hlavně rodině Brázdoých za to, že jsme mu zachránili život. Celá ta jeho „Grupa“ padla v onom pověstném klínu směrem na Brno, kde s nimi Rudá armáda sváděla boje na život a na smrt. Pozval nás také k němu, do Rakouska, což se nám s Lojzou /pozdějším knězem římsko-katolické církve/ splnilo. Stalo se tak až po dlouhých průtazích s pasovým oddělením v Hodoníně. Báli se, že Lojza, jako nedostudovaný teolog, tam zůstane, aby dokončil studia. Koncem srpna, až v roce 1966, jsme vlakem přijeli přes Břeclav do Vídně, kde nás Franzi čekal. Ztrávil jsem u něho týden a on nám za dlouhých patnáct let, v srpnu 1981, oplatil zase návštěvu u nás. Navštívil tehdy -už dostudovaného- P.Aloise na jeho faře v Koryčanech a zůstali jsme s Franzim v písemném styku, psaním vzájemných „vinšů“ k svátkům a vánocům...

P. Alois Brázda /1928-2007/

Mám dobrý pocit na duši, že jsem pomohl rakouskému chlapci zachránit život. Kapitolkou jsem nadepsal „Hra o krk na dvou stranách“ proto, že tehdy skutečně šlo o krk jemu i nám a celé Brázdové rodině. Byla to ode mě zase další „partyzánsťina“, o níž se otec dozvěděl až po válce.

Ilegální organizace VELA

Na Vánoce roku 1944 jsem seděl u souseda Dominika Ingra, obchodníka, v jeho „kamrlíku“ za obchodem, kam jsme chodili poslouchat vysílání z Londýna. Domin byl sice o třináct roků starší, ale byl svobodný a snad i proto jsme měli k sobě kamarádský vztah. Financoval provoz tehdejšího Kronikářského kroužku, financoval také vydání Dějin obce Skoronic v roce 1941. A mimo to jsme oba fandili fotbalu a jezdili do Ratíškovic na tamější zápasy. Tehdy, na svátek sv. Štěpána, při popíjení svařeného vína, se mně Domin svěřil s nebezpečným tajemstvím. Byl zapojen do podzemního hnutí VELA /Vojsko lidové armády/. Nesměl mně nikoho prozradit, ale potřeboval, abych pomohl při uklízení zbraní, které mají do Skoronic shodit letadla. Pokyn k tomu dá prý smluvené heslo v londýnském vysílání. Dominovi jsem přisvědčil, neboť jsem si myslel, že něco takového se nemůže uskutečnit. Kdepak Londýn a Skoronic! Nevěděl jsem tehdy, že organizace tu skutečně existuje, že velitelem buňky Vlkoš je jistý Průša ze Bzence. Sloužil jako výpravčí na vlkošském nádraží. Ve Skoronicích organizaci řídil JUDr. Ladislav Šnajdr z čp. 62 /později ministerský důchodce v Praze/. Nevěděl jsem, jací to „bojovníci“ byli do hnutí zapojeni: padesátiletí Blažej Šnajdr a Tomáš Plachý spolu s třicetiletým Tondou Šindlerem z čp. 97, z Pastvíska.

Ladislav Šnajdr z čp. 62 se svými rodiči

Někdy kolem 20. ledna 1945 jsme zase vzadu poslouchali Londýn. Bylo tam s námi několik chlapů-sousedů, mezi nimi Jindřich Brázda z čp. 14 /1904-1968/. V určený čas se naráz ozvalo mně známé heslo „U kovářny šumí lípa“ a několikrát se opakovalo. Znejistili jsme i s Dominem... Bylo to oznámení, že ještě tuto noc bude v prostoru pod Macháčkem k lesu proveden připravovaný shoz. Uvedený Brázda upozoroval na našem chování něco nezvyklého, zvláště když Domin začal „pakovat“ chlapy domů, vy-

mlouvaje se, nevím na co. Mně se drkotaly zuby strachem a očekáváním čehosi nebezpečného, byl jsem celý na nic. Jindřich Brázda šel tedy domů, ale oknem za měsíčního večera sledoval, co bude. Správně se domníval, že Domin půjde kolem jeho baráku do sklepa.

Nachystali jsme náš a Dominův trakař. Když bylo po osmé či k deváté hodině, vyjeli jsme s trakaři tichounce ke sklepu, který dodnes stojí pod úpatím kopce Macháčku. Vlezli jsme do budy a po jedenácté hodině jsem s baterkami šli do „terénu“, na kopec. Netušili jsme, že Jindřich Brázda nás stopoval a byl zvědavý, co se děje. Za malou chvíli jsme podle blikání baterek poznali, že prostor je obsazen neznámými lidmi dole u Moresového kříže. My stáli na kopci a druhé rameno písmene L bylo u Lungového kříže a lípy na křižovatce polních cest k lesu /dnes je lípa suchá, stojí tam jenom kříž/.

Jindřich Brázda čp. 14 /1904-1968/

Asi ve čtvrt na jednu v noci se ozval od severovýchodu temný, dunivý hukot velkého letadla. Srdce mně bilo /a Dominovi jistě taky/ až v krku a když se letadlo stočilo k Vracovu, začali jsme z návodu dolního signalisty přerušovaně blikat, jak zněly směrnice. Vtom se za námi na cestě, u Dominového sklepa, ozvalo vypiskování, jako když vyvolává někdo kamaráda. Brázda nás asi poznal, jeho silueta se rýsovala proti zadní obloze a on nás na sněhu také pěkně viděl. Stopoval nás k budě, kde jsme měli odnést pro první chvíli shozené zbraně. Domin, plný vzteku na něho zavolal: „Člověče, ztrať se, co za nama pořád lezeš?“. A Jindra Brázda zase odpověděl s polosmíchem: „Vy kujóni, co tu máte?“ - Domin mu docela svižně odpověděl, naturalisticky...

Naše domlouvání však bylo daleko slyšet, byli jsme s Dominem napjatí do krajnosti. Letadlo už hučelo nad námi a klesalo, ale vtom dole u Moresového kříže vylétěla červená raketa, letadlo se otočilo směrem k Vracovu a odlétalo pryč... Nenapadlo nás nic jiného, než jít rychle domů a po cestě Brázdovi vynadat. Domin si uvědomoval, že to bude mít asi zlé následky.

Ráno se rozneslo po vesnici i po Vlkoši, že dělníci, jedoucí nebo jdoucí z Vacenovic polní cestou do plynárky /dnešní drůbežárna/, objevili kousek od cesty spadlé čtyři bedny na padáčích, kousek od sebe ležících. Oznámili to vracovským četníkům a ti spolu s německými vojáky z Kyjova a se psem přišli pro bedny. Byly tam prý zbraně a také vysílačka,

Dominik Ingr, obchodník /1912-1970/

tak se to hovořilo. Každá bedna měla údajně asi osmdesát kilogramů. Zprvu nás to i s Dominem mrzelo, ale brzo na to jsme v duchu děkovali Bohu, že to dopadlo tak. Nedovedu si představit, co bychom se zbraněmi dělali a do čeho by nás ta skutečnost a povinnost vehnala. Bylo by to něco podobného jako ve Stavěšicích, kde jiná skupina téhož odboje pod vedením poručíka Nováka zbraně dostala, zapojila se do frontových bojů a několik jich padlo, mezi nimi i můj spolužák z gymnázia Franta Buchta. Vlastník z otcovy strany, František Kučera, byl těžce raněn.

A tak i tato „partyzánsťina“, tentokrát opravdová, dopadla pro mě dobře. Konspiraci, návaznost jednoho na druhého, tedy celou skupinu, nám odhalil až 9. května zmíněný Ladislav Šnajdr. Seděli jsme s Dominem a Blažejem Šnajdrem zase v „kamrlíku“ za obchodem. Oslavovali jsme konec války a „šťastný“ výsledek našeho odboje. Do něho byla zapojena celá jihovýchodní Morava s mnoha desítkami vysokých vojenských důstojníků, jejichž velitelem byl generál Koutňák.

Frontové události měsíce dubna roku 1945

Je nutno, abych běh událostí od doby, kdy jsme počali slyšet hřímát děla, opsal doslova tak, jak jsem si je po celou dobu, kdy byla naše rodinná kronika zakopána, zapisoval – zkrátka pod prvním dojmem.

Sobota 7. 4. Po mnoho dní už projíždějí naší obcí kolony švábského vojska. Ráno byl pohřeb. V německém vojsku je hodně ruských Arménů, prý dobrovolných – pochybuji však o tom. Spalo jich večer asi dvacet v hospodě, v sále. Dva, z jedné vsi, dostali se do hádky a jeden z nich tomu druhému rozpáral břicho. Sám pak ze strachu před trestem si přerezal žíly. – Připravujeme se na přebývání v bunkrech. Zakopávají a zazdívají se šaty, boty, potraviny...

Neděle 8. 4. Ráno o druhé hodině přišel četník. Čtrnáct párů koní, voze a kočí – stěhovat bzenecké kasárny do

Slavkova. Je z toho křik, strach i ženský pláč. Vypravilo se jich všech čtrnáct a jeli s naučením, aby v nejhrošším koně i vozy nechali tak a utekli pěšky. Jako kočí jel i Bernard Novotný z čp. 17, zvaný „Berdyn“. Byl mu svěřen čísi vůz, Ingrova kobyła z čp. 13 a kůň Františka Lungy z čp. 54. Když jeli s nákladem, který sestával většinou z hader a lan, udělali strýc Berdyn na cestě od Vlkoše k Rochu s koňmi „cirkus“. Zaslajfovali vůz a udělali takový „tyjátr“, že bylo bolno na koně hledět. Klekli před ně, plakali, prosili, až to provázejícího Němce začínalo zlobit. Bernard Novotný to vystihli a „ubrali“, takže koně projeli Kyjovem a někde u Ždánic, kde už šlo do tuhého, začal cirkus znovu. Němec mu pomáhal s koňmi jet, ale bylo to ještě horší. Celý „dožhraný“ křičel „verschießen oder verscheissen“, něco jako „zastřelit nebo nakopat...“. Nakonec Němec uznal za vhodnější pár věcí přehodit na jiné vozy a strýca Berdyna poslal i se spřežením domů. Ten se vrátili jako hrdina, ostatní mu ten šťastný návrat záviděli.

Pondělí 9. 4. Je tu plno Švábů. Samý shon a ruch, jak kdyby něco hledali. Včera napadla ruská letadla Dubňany. Odnesli to i civilové. 12 mrtvých a 10 raněných.

Úterý 10. 4. Ráno o čtvrté hod. se švábstvo z dědiny scvrklo. Odpoledne přijeli zas. Je tu ale osmdesát vozů. Mají vína a vína. Vykradli sklepy v Čejkovicích. Večer je jich hodně nadraných, ale chovají se ještě slušně.

Středa 11. 4. O sedmé hod. ráno odjeli. Tondovi Kristovi zebralei nový vůz. Je slyšet, že kradu kola /jízdní/. O jedenácti hod. byl „odvod“ koní. Přijeli tři Švábi – všechny koně na náves a vzali: Jahodom, Klimšom, Křižkom šimlu, Moresom, Šalamunom a Šindralom č. 75. Celkem šest krásných koní. Ani nezaplatili. Koně zebralei a jeli. Prý zaplatí až po válce... Ruská letadla se jen hemží a jak uvidí shluk lidí, už do nich střílejí.

Čtvrtek 12. 4. Od rána je slyšet silnou dělostřelbu. Hodonín prý už padl... Otec dal vybubnovat, aby si lidé poschovali vše, co mohou a sami šli do krytů. Je tu Červený kříž. – Na Brno byl velký nálet, je těžce zraněn Jindra Frolec, zdejší rodák. V Kosticích i Tvrdonicích prý jsou strašné boje. Říkají to němečtí dezertéři, kterých je tu hodně. Čeká se v několika dnech pád Německa.

Pátek 13. 4. Dnes je nápadný klid. V noci přišli Maďaři telefonisti – a ráno zase zmizeli. Byli dost drzí. Ve Vlkoši zastřelili 18letého Valu Moresa. Byl po osmé hod. večerní na ulici, přišli k němu Němci /stráž/ a odvedli ho za Vlkoš /ke Třem křížom/. Tam ho zmlátili a nakonec ranou do týla zastřelili.

Sobota 14. 4. O deváté hod. ráno začala silná kanonáda. Tanky a obrněná auta jezdí sem a tam – nic se nedělá – hloučky roklují o všem možné, statečně je rozhání strýc Bohuš Novotný – velitel CPO. Hloubkoví letci totiž stále střílejí do hloučků /Rusi/. Odpoledne byl 2x nálet na Milotice, hoří tam a vidíme, jak nad Šidleny dopadají ruské

granáty z děl. Švábi podminovali železniční most. Električka už týden nejde. Je vyhlášeno stanné právo. Poštovní doprava úplně zastavena. Dnes došly naposledy noviny. Kanonáda se k večeru hrozně stupňuje. Pán Bůh s námi! Kdy se to přezene?

Neděle 15. 4. Mše sv. je o šesti ráno. Obyvatelstvo chodí po všedně – neděle neexistuje. Všechno se stěhuje do sklepů. Nálada je ještě dost dobrá, ale „nedočkavá“. Kanonáda je slyšet za Stražovjákem.

Pondělí 16. 4. Stojím o půl jedné na poledne na dvoře a naráz „tííí...ííí...prásk! A zas fííí-bum! Před polednem nad vagony kroužilo letadlo a vidělo tam čilý ruch. Toto je následek. Celkem pustili Rusi na vagony čtrnáct ran. Jedna z nich zasáhla na Krákortě starého Cypriána Krista z Vlkoše, který měl ještě tak pilno, že sadil brambory. – Na noc půjdem do sklepa Josefa Lungy č. 10 pod Macháčkem, jen stařeček zůstane doma.

Úterý 17. 4. Jsme úplně odříznuti od světa. Dnes vyhodili most dráhy přes Hrubý potok. K večeru hoří v Kyjově. Co, nevíme.

Středa 18. 4. Dnes už se nesloužila mše svatá. Je nebezpečno vyjít ven. Němci sem v noci přivezli děla, ale hned s nimi museli odjet. Včera večer natahli polní telefon, dnes ráno už je taky pryč. Němci si na Macháčku vyházali kulometná hnízda. Silná kanonáda začala ráno. Už to padá do dědiny. Střechy se sypou dolů. Slávek Frolec má naproti sklepa zásah nad dveřmi. Ven se nedá naprosto vyjít – zkrátka, ve vsi je fronta.

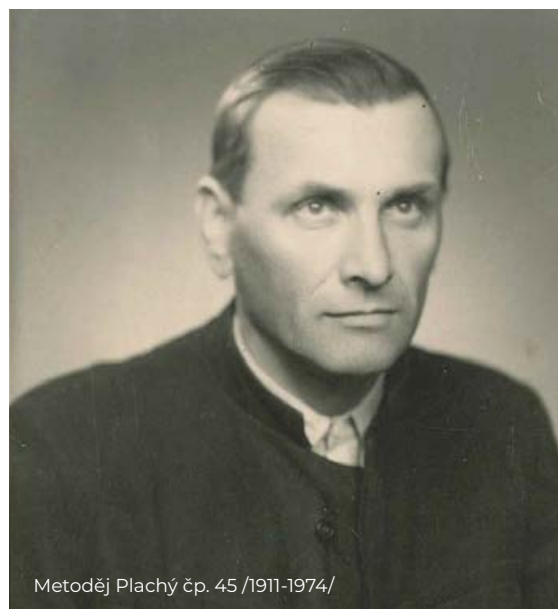
Čtvrtek 19. 4. Rumunští vojáci běhají po dědině a shánějí jídlo a vodku. Strýc Bohuš Novotný si velmi stěžoval. Brali u nich slaniny, maso, dvě vědra vína a když jim to nechtěl dát, tak ho Rumuni zbili. Všichni vycházejí z domů jako po bouřce. Jsme svobodní!!! – Rumunské vojsko pálí od kostela z kanonů na Vlkoš. Němci perou do dědiny z kulometů a minometů. Musíme jít zas do sklepa. Němci prý se drží ve vagonech na nové dráze /od viaduktu k Vlkoši a ve výkopě/. Rumuni chodí po domech s revolvery a hledají německé partyzány. Mají za partyzána každého civila. – Asi o půl desáté večer přišel do sklepa rumunský voják: „Čivil – rabotat!“. Máme vzít lopaty a rýče a jít zakopat do hospody dělo. Venku se střílí o sto šest. Jan Fridrich, Domin Šindler, Vašek Novotný, Jindřich Šmejdovec, Josef Svoboda a já jsme přiběhli do hospody, dělo ze dvora vtáhli přes mlátevnu do zahrady a v nejprudší palbě házali 60 cm hluboké kolo o průměru sedmi metrů. Němci z vagonů nás asi zpozorovali. Kulky nám hvízdají těsně nad hlavou, kolem uší a perou i do plotu od Záhumenic. Je nám všelijak. Cítíme jakýsi přízrak smrti. A Rumuni nás jen nabádají: „Býstro, býstro...“. Teče z nás jak z koní. O půl jedné jsme práce skončili. Tři hodiny ve frontě. Kol nás leželi Rumuni a prali na Vlkoš, jen bylo slyšet sypat se sklo a křidlici v krajních domech.

Pátek 20. 4. Přišli jsme do sklepa o tři čtvrtě na jednu v noci. Na hromadě řepy leží voják, u něho druhý s puškou. „Davaj kilo vína!“ - Ráno je na dědině vzbouření. Chlapi běhají sem a tam – hledají velitele. Nikde však není odvolání, nikde není pána. Vojáků je v dědině několik set. Od střelby jsme už skoro ohluchlí. Po celé dědině je co chvíli slyšet „pomóc“ – „kradů“... Dnes prý rabovali i v kostele. Kradou, na co přijdou. Všechno se jim hodí. Odpoledne nesl od starých Kozáků jeden Rumun /což jsem sám viděl/ máslový koš, v něm nějaký knížky, pět až šest hromniček, chleba a polt slaniny. Je slyšet, že berou i hodinky. „Davaj časy!“ - Co to pro Krista jenom je? Co to na nás přišlo? Dnes v noci na sobotu došlo k tomu nejhoršímu. V obci bylo znásilněno asi deset děvčat, i starších žen. Rumuni nad nimi stáli s revolvery... Modlíme se denně růženec. Navečer prudká kanonáda.

Sobota 21. 4. Ráno začíná prudkou střelbou. Němci prý chtějí vniknout nazpět do vsi. Kulky pleskají do zdí a do střech. Lidé chodí sobě nepodobní, ani nejídají. Rumuni zabírají zase nový artikl, který se jim hromadně hodí. Kola. „Davaj mašinku!“ - Vojáci chodí dům od domu s měchy, koši /které také sebrali/ a berou, na co přijdou. U nás sebrali klobáse, polt slanin i maso, chleba. Berou taky šaty, i ženské, vyšívané. Střílejí prasata, telata, o slepicích a husách ani nemluvě. Víno a vodku, to chtějí stále a stále. Vyrabovali víno Stanislava Najmana, dobré pavlovické, asi šest věder a pijí ho z kýblů. Ožralí jsou tahem a pak chtějí jen ženy. Takové drzáctví si u nás nedovolili ani Němci. – Přišla sem rumunská policie i s velitelem a ten stanovil přes den i přes noc hlídky, aby prý se nekradlo. Zatím ta hlídka hlídá ty, co kradou. Večer sem perou Němci z kanonů, střechy a cihly jen lítají.

Neděle 22. 4. Je neděle nebo soudný den? Kostel vyrabovaný, rozbitý, mše sv. se neslouží, nezvoní... Na každém konci dědiny je silná tlupa mužů, která rozhání Rumuny a brání jim v kradení. Někdy se to podaří a vojáci utečou. Odpoledne kradli u Valentina Vašíčka naproti. Ozval se křik, seběhlo se nás tam asi pět a Rumuny jsme vyhodili. Přiběhlo jich však několik s automaty a chtěli do nás střít. Začali jsme se s něma táhat, naprostřed dědiny před naším. Vtom třeskle tři výstřely z automatu a Meťa Plachý, soused, padl k zemi. Rozběhli jsme se, Meťa se dotáhl domů. Má prostřelené obě nohy ve stehních. Rumuni ho z milosti „ošetřili“ a říkají, že to střelili Němci.

Na Záhumenicích shořely nějaké stohy. Při hašení mlatevny u č. 75 byl postřelen německým vojákem do kotníku, do nohy, 33letý Jan Mráz. Jeho zranění je těžké. Byl proto odvezen rumunskými vojáky do Ratíškovic, do lazaretu. – Dnes byl pohřeb padlého Fabiána Krista č. 76. V pátek vyšli ven a stáli u Kučerovyho č. 15, u vrat. V tom začala německá kanonáda a jedna padla před Šmídovo, Jindřichovo, č. 2. Střepina jim roztrhla břicho, za dvě hodiny byli nebožtíci. Truhlu pro ně udělal Jožka Tajbl z desek z voza a po marných pokusech u Rumunů, aby je pohřbili na hřbitově, pohřbili jich dnes beze všech obřadů v humně doma. – Navečer shořela mlatevna Ant. Kristovi č. 91. – V noci byl zas velký rabuňk. Rumuni kradli zbytek koní a hovězí dobytek.

Metoděj Plachý čp. 45 /1911-1974/

Pondělí 23. 4. Zrána bouchali Rumuni z kanonů a minometů do vagonů, ale brzy nastal klid.

Úterý 24. 4. Ráno ukrutná zima. Přes den bylo obstojně. Asi o šesté hod. večer začalo zase peklo. Kanony řezou do dědiny, jen střechy létají. Dali sem asi deset ran. Odesli to Krist Emanuel č. 103, Šmíd Blažej, Kůřil Valentin, Šalamoun Maxl aj. Stará tetička Lungová č. 82 jsou zraněna zabloudilou střepinou dělostřeleckého granátu do stehna, prý těžce. – Večer dali Rumuni příkaz – všichni muži od 13 do 60 let ihned vystěhovat do Milotic. Do hodiny. Zdrucující zpráva. O půl noci vycházíme s rancem a táhneme polní cestou jako vyhnaní synové Evy...

Středa 25. 4. Doma zůstal jen otec jako starosta, pan řídící a pan farář. Ti, kteří neodešli, byli o druhé hod. v noci pochyťáni a zavřeni do sklepa u Šmídů č. 71. – Milotickým všecka češť. Přijali nás pohostinně a mají s námi soucit. – Odpoledne zas ve Skoronicích něco hoří na dolním konci dědiny /mlatevna Josefa Ingra č. 3/.

Čtvrtek 26. 4. Celý den travíme smutně jako emigranti na járků od rybníka a vyhlížíme skoronské ženy. Prý je u nás kostel, fara a Pastvisko hodně rozbité. – Ze zámku v Miloticích se musilo služebnictvo vystěhovat. Jsou tam Rumuni a je všechno vyrabováno.

Pátek 27. 4. V noci zas bylo ve Skoronicích několik požárů, prý Klimšom shořela mlatevna.

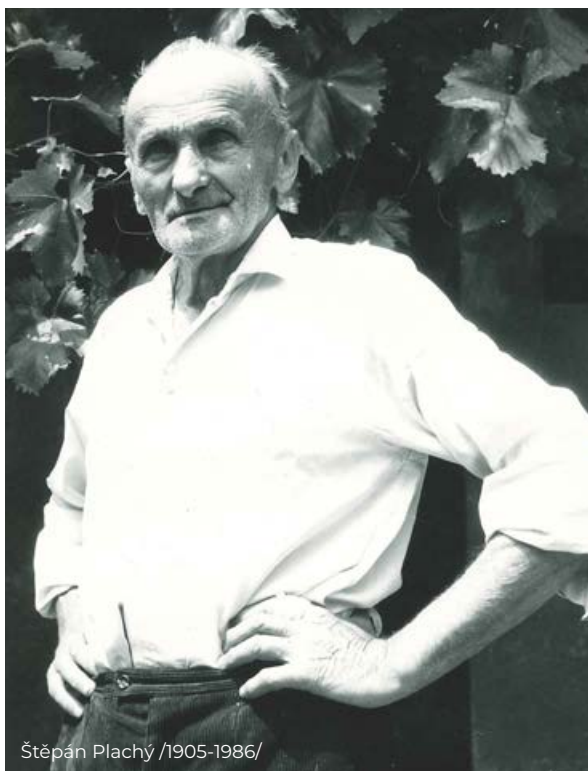
Sobota 28. 4. O jedné hod. odp. přiběhli kluci ze Skoronice – honem všichni domů, starosta vzkázali, Rumuni už jsou pryč i s Němcama! S jakými pocity jsme balili své věci a utíkali domů, to se nedá popsat. Otec, pan řídící a pan farář nás v dědině vítají. Rozhlížíme se po rozbité-vypálené-vyrabované, ale osvobozené dědině. K večeru, po návratu evakuovaných mužů z Milotic, byl církevně pohřben na místním hřbitově Fabián Krist. Předtím byl v pochován v provizorní rakvi doma, v humně, jak už jsem se zmínil.

O desáté hodině večer dojelo asi 500 vojáků. Po dědině hrozný křik. Obrací se nám žaludek. Musíme utéct spat nebo by nás Rumuni zastřelili.

Neděle 29. 4. Ráno mše sv. o osmé hod.dle našeho starého času. Modlí se při ní bolestný růženec. Jaký je žalostný pohled na zařízení vytlučeneho kostela! – Ve Vracově je prý nakladeno mnoho min, už je tam několik civilů mrtvých.

Pondělí 30. 4. Jan Mráz, č. 11, nar. 1870, našli v Hlůškách odjištěný granát. Vzali ho, prohlíželi a pak odhodili. Narazil na větev stromu a explodoval. Mráz mají plné ruky a nohy drobných střepinek. – Odpoledne padá automaticky starý obecní výbor a volí se nový Národní výbor, revoluční. Otec ještě řídí volbu aklamací. Byli zvoleni: Josef Holcman č. 44 předsedou- Antonín Hlavsa č. 94 místopředsedou – Josef Šindler č. 115 obecním pokladníkem – Blažej Šnajdr č. 47 policejním komisařem a Josef Šmíd č. 85 obecním hospodářem.

V sobotu 12. 5. se vrátil z koncentračního tábora z Ambergu /dříve byl ve Vratislavi/ 39letý Štěpán Plachý č. 63. Doma na něj čekala manželka Božena s dvouletým synkem.

Štěpán Plachý /1905-1986/

Ve čtvrtek 5. července několik chlapců z naší obce, ško-le odrostlých, šlo odpoledne „vybuchovat granáty“. Vedl je 16letý Jaroslav Šnajdr č. 78 – hotový pyrotechnik – samouk. Zneškodnil a vybuchl těch min a granátů už několik set. Byli mnohokrát napomínáni, aby této nebezpečné hry zanechali. Až osudného 5. 7. , kdy pod přejezdem dráhy na Hrubém potoku našli nějaké granáty, prý letecké bomby. Chtěli jednu rozmontovat. Vybuchla v pokleku mladému Slávkovi Šnajdrovi v rukách, tyto mu obě utrhl, i pravou nohu a roztrhala břicho. Těž obličej měl popálený. Za šest hodin skonal. Střepiny vážně poranily okolo stojícího

Antonína Dovrtila č. 72 a Miroslava Mores-Lungu č. 110. Nezraněný zůstal pouze Václav Křížka z čp. 25. Od té doby je konec bouchání.

Jaroslav Šnajdr /1929-1945/

V zahraniční armádě v době II.světové války bojovali z naší obce pouze dva občané:

Bedřich Křížka, nar. 1910 na čp. 30, rotmistr československé armády. Sloužil pak ve vládním vojsku, dal se zajat a odešel k západní armádě. Po převratě, po roce 1945, sloužil jako spojovací důstojník, do důchodu odešel s hodností plukovníka. Ve Skoronicích bydlel krátce, odstěhoval se roku 1953 do Kyjova.

Stanislav Vašíček, nar. 1900 na čp. 8, ženatý na čp. 91. Počátkem roku 1929 pronajal svůj majetek a odstěhoval se do Klačan na Slovensku, kde měl v pronájmu statek. V létě 1939 emigroval přes Jugoslávii, Turecko, Sýrii a další státy do Anglie, kde vstoupil do zahraniční armády a demobilizoval jako svobodník. Po roce 1945 se s rodinou odstěhoval do západních Čech, do pohraničí.

Použité prameny:

- *kronika rodiny Holcmanových, kterou začal už ve svých necelých 14 letech psát Vojtěch Holcman*
- *rukopisná práce „Moje vzpomínky“, sepsaná Vojtěchem Holcmanem roku 1984*

Použité fotografie z archivu:

- Marie Ingrové-Fridrichové čp. 18
- Marie Výborné čp. 132
- Ing. Marie Horehledové čp. 9
- Marie Holcmanové čp. 44
- z pozůstalosti Vojtěcha Holcmana

JAK POMOCT V BOJI SE SUCHEM?

A ZASE SUCHO - DÍL 2.

SÁZEJME DO KRAJINY VÍCE STROMŮ A TRÁVNÍKŮ, ZADRŽUJÍ VODU!

Vysoké teploty a vítr nám vysušují krajinu a na polích vidíme „písečné víry“. Co s tím?

Pomozte prosím vracet rozkvetlá místa do krajiny. Přestaňme tolik dláždit a vyměňme beton za více trávníků a stromů. Travnaté plochy zadrží lépe vodu, zpomalují výpar a zmírní teplotní výkyvy. Rozkvetlý trávník je krásný a zadrží více vody, proto jej není nutno tak často sěct.

Stejně tak i stromy, ty navíc v horku poskytnou příjemný stín a ovocné stromy i úrodu! Jen je třeba stromkům pomáhat zálivkou.

**Budme
ohleduplní,
prosím!**

A ZASE SUCHO - DÍL 1.

BAZÉNY?! VODOU MUSÍME ŠETŘIT, OBZVLÁŠT VODOU PITNOU!

O suchu teď slyšíme často. Není se čemu divit, vždyť v období sucha jsme trvale od roku 2015. Neprší, potoky i studny vysychají, vody prostě ubývá všude. A já čtu v novinách, že nejprodávanějším zbožím v době koronaviru jsou trampolíny a bazény!

Kdo ještě nemá bazén, prosím zvažte, zda ho doma opravdu potřebujete.

Vy, co už bazén máte, prosím pečujte o něj, vodu vyměňujte minimálně, nevypouštějte ji do kanalizace, zkuste ji třeba znovu využít.

A ZASE SUCHO - DÍL 3.

PEČUJME O PŮDU, CHRAŇME VODU!

Půda dokáže pojmout obrovské množství vody, její význam v koloběhu vody je stále rostoucí. Sucho má však zásadní dopad na kvalitu půdy a množství vody.

Zlepšujeme kvalitu půdy a její schopnost zadržet vodu šetrnějším hospodařením a vrácením organických látek do půdy, pomocí kompostu či hnoje.

Víte, které rostliny snesou větší sucho? Například ze stromů: ořechy, mandloně, oskeruše, z bylin: levandule, šalvěj, ze zeleniny: rajčata, dýně, cibule, chřest a z ovoce: melouny, réva vinná, a další. Úrodě pomůžete i občasnou zálivkou nejlépe dešťovou vodou zrána nebo podvečer.

NENECHÁM VÁS NA SUCHU ANI LETOS!

A ZASE SUCHO - DÍL 5.

MÁTE STUDNU? MÁTE POKLAD!

Máte studnu? Pečujte o ni, prosím! Ale pozor, studna musí být povolena. Avšak i ve studnách vody ubývá. Lze ji sice prohloubit, ale základy nečekejte.

Voda ve studni nemusí být pitná, ale i užitkovou vodu dobře využijete na zalévání, splachování, umývání, atd. V každém případě si studna jednou za čas zaslouží čištění. Nejlépe vodu ze studny vyčerpát, plášť studny pořádně očistit, odstranit kal, nahradit štěrkovým zásypem, vydezinfikovat, nechat natéct, znovu vyčerpát a pak teprve používat.

Také si nechte občas udělat rozbor vody ve vaší studni.

Ing. Bc. Anna Hubáčková
senátorka za Hodonínsko

A ZASE SUCHO - DÍL 4.

KAŽDÁ KAPKA VODY JE CENNÁ!

Víte, jak přispět v boji se suchem v našich domácnostech? Nenechteje kapat či volně téct vodu z kohoutku. Kontrolujte protékání vody na WC. Zachytávejte a využívejte dešťovou vodu. Pračku a myčku zapínejte vždy naplněnou. Vodu z mytí a oplachování zeleniny či ovoce využívejte třeba k zálivce. Upřednostněte sprchování před koupelí ve vaně.

Opravdu každá kapka vody je cenná!

A ZASE SUCHO - DÍL 6.

LESY JSOU PLÍCEMI NAŠÍ ZEMĚ!

Lesy jsou plícemi naší Země! Jsou významným zdrojem kyslíku, ale také pohlcují prachové částí, kysličník uhličitý, zadržují vodu, přispívají ke stabilitě klimatu a udržují vlhčí ovzduší. Dlouhodobé sucho a teplo však lesy velmi oslabuje. Oslabené stromy pak snadno podléhají škůdcům, jako je kůrovec, či jmelí a usychají. Oslabený les neodolá silným větrům a už vůbec ne požárům. Je třeba pomáhat lesům, provádět včas zásahy proti škůdcům a nezbytně i kácet. A každý z nás pomůže, když dodrží pár zásad slušného chování:

- nekuříme a nepoužívejme oheň,
- nenecháme v lese odpadky,
- nepoškodíme stromy,
- netrháme chráněné rostliny,
- nerušíme zvěř,
- nevjíždíme motorovými vozidly.

Zastupitelstvo obce v roce jedna

Své obavy z nedostatečné připravenosti členů nového zastupitelstva řešit problémy obce a schopnosti pokračovat v rozpracovaných projektech jsem vyjádřil již na ustavujícím zasedání zastupitelstva obce po loňských komunálních volbách. Pramenily z mého přesvědčení o nedostatku zkušeností nově zvolených zastupitelů, jejich nezájmu o dění v obci v minulých letech i způsobu, jakým přistupovali k povolebnímu vyjednávání. Očekával jsem, že zmíněné nedostatky se zastupitelé budou snažit překonat pracovním nasazením a aktivní komunikací s občany a členy spolků, kteří byli v minulosti iniciátory a realizátory oprav a údržby obecního majetku a kteří se podíleli rozhodující měrou na oživení a pestrosti společenského života ve Skoronicích. Toto očekávání se bohužel nenaplnilo. Zastupitelstvo od začátku zaměstnávalo především vlastní spory – za devět měsíců od voleb rezignovalo na svůj mandát pět členů zastupitelstva včetně 2. místostarosty Ing. Petra Lungy. Za první rok funkčního období zastupitelstva nebyl splněn jediný závazek vyplývající z předvolebního prohlášení kandidujících formací a vedení obce nepřipravilo žádný nový projekt či žádost o finanční podporu formou dotací. Atmosféru ve Skoronicích otravují spory ve věci oprav kostela, konfliktní jednání zastupitelstva i neochota či neschopnost zastupitelstva řešit aktuální problémy.

Rezignací 2. místostarosty Ing. Petra Lungy přišlo zastupitelstvo o schopného komunikátora a organizátora, jehož půlroční působení slibovalo postupnou korekci tristního stavu. Po jeho odchodu se veřejná zasedání zastupitelstva obce stala tragikomickou fraškou. Starosta obce pan Bíla nezvládá řízení schůze a zastupitelé přicházejí na jednání s jediným zájmem – odsedět povinný čas, trapnými argumenty obhajovat svoji nečinnost a zvednout ruku, když je k tomu vyzve řídící schůze. Nepřipravenost a lhostejnost k věcem obecním jsou důvodem jejich neschopnosti reagovat na dotazy či kritiku občanů a vést věcnou diskusi o problémech obce. Starostovi schází nejen manažerské a komunikační dovednosti, ale i nápady, pracovitost a ochota naslouchat hlasům veřejnosti. Zastupitelstvo, jehož většinu tvoří členové Sdružení nezávislých kandidátů, slibovalo lepší hospodaření, intenzivnější komunikaci s občany a změnu grantových pravidel. Po roce působení je všechno horší a i ta kritizovaná a údajně nespravedlivá pravidla pro poskytování grantů z obecního rozpočtu zůstala stejná.

Neschopnost starosty vést obec a řídit jednání zastupitelstva a submisivní chování zastupitelů využívá spolupracující právník mgr. Jurečka. On připravuje smlouvy a předávací protokoly, zajistil výběrové řízení i obsluhu profilu zadavatele. Jeho zasahování do kompetence zastupitelstva došlo tak daleko, že při jednání diktoval text usnesení. Aniž by nesl jakoukoliv odpovědnost, přednesl zmanipulované usnesení k petici občanů ve věci oprav kostela, kterou

zastupitelstvo jednohlasně schválilo – viz dopis manželů Hradilových, který je přílohou kroniky.

Nečinnost zastupitelstva přinesla paradoxně i pozitivní jev – aktivizaci občanské společnosti. Zvýšila se účast občanů na jednáních zastupitelstva i jejich zájem na řešení problémů obce. Často jsou to právě aktivní zástupci veřejnosti, kteří nastolují zásadní témata k jednání a navrhuji řešení. Jednoznačnými argumenty přesvědčili místostarostu obce pana Petra Holcmana o nutnosti a ekonomické výhodnosti bezodkladné opravy věže kostela a společně zvrátili původně zamítavé stanovisko zastupitelstva obce. Tlak občanské veřejnosti stál i za prosazením zveřejnění článku Aleše Rajsigla apelujícího na odpovědnost zastupitelů při správě obce a zapojení občanů do komunitního života. Text s názvem „Nerezignujme, budme aktivní“ původně odmítla většina zastupitelů v magazínu „Skorovšecko ze Skoronic“ zveřejnit. Ostatně i tento bulletin se zásadně změnil. Z platformy pro veřejnou diskusi, sdílení úspěchů i nesnází při řešení problémů v obci a fóra otevřeného názorům a návrhům občanů se stal obrázkový přehled akcí spolků a sdružení. Čtenář se nedozví nic o hospodaření obce, realizovaných či plánovaných projektech, názorech vedení obce a zastupitelů na další rozvoj Skoronic, schází autentický hlas veřejnosti. Cílem jalového a beznázorového obsahu obecního zpravodaje je vzbudit v občanech dojem, že zastupitelstvo pracuje v jejich prospěch a problémy obce řeší. Je jistě chvályhodné, že stejně jako v minulosti se zastupitelé scházejí se seniory a jubilanty, spolky a sdružení obohacují společenský život v obci. Zásadním úkolem zastupitelstva je však rozvoj obce, údržba obecního majetku a podpora aktivního občanství. Zákazy, ostrakizace kritických názorů a absence diskuze o problémech Skoronic vedou jen k bezkonceptnímu tápání a stagnaci. Míru nezájmu a neochoty zamyslet se nad rolí zastupitele dosvědčuje i reakce na anketu, s níž jsem zastupitele obce oslovil. Přestože povinnost informovat kronikáře o hlavních záměrech ve sledovaném období ukládá obci zákon o kronikách, ze sedmi oslovených zastupitelů odpověděli na anketní otázky pouze dva – Roman Lunga a Josef Ingr.

ANKETA

Vážení zastupitelé obce Skoronic!

V příloze vám posílám krátkou informaci o kronice a anketní otázce. Otázky jsem se snažil formulovat tak, aby vám poskytly prostor pro vyjádření vašeho názoru na práci zastupitele obecně i v konkrétních případech. Vzhledem ke skutečnosti, že na jednáních zastupitelstva nediskutujete a k projednávaným bodům se až na výjimky nevyjadřujete, chci vám dát příležitost ozřejmit vaše názory a obhájit svoji činnost formou odpovědí na níže uvedené anketní otázky. Vaše odpovědi budou sloužit jako doplněk mého zápisu o práci zastupitelstva za rok 2019.

1. Jaké byly vaše motivy pro kandidaturu do zastupitelstva obce a čím chcete přispět k rozvoji obce?

2. Které projekty či aktivity zastupitelstva za rok působení ve funkci považujete za úspěšné a jak pomohly vzhledu obce či lepší atmosféře v obecním společenství?

3. Jak vnímáte opakující se kritiku práce zastupitelstva a vedení obce? Považujete ji za nespravedlivou nebo se snažíte z kritických připomínek poučit?

4. Jak hodnotíte přístup obce a k opravám interiéru kostela a záměru oprav konstrukce a krytiny kostelní věže?

5. V čem spatřujete nedostatky v dosavadním působení zastupitelstva obce? Které projekty a aktivity považujete pro další období za prioritní?

7. října 2019 **Jan Grombíř**

Roman Lunga:

1. Vzhledem k tomu, že jsem se vždy pohyboval na všech kulturních a společenských akcích v obci, cítil jsem potřebu zapojit své síly do dalšího fungování těchto aktivit.

2. Za úspěšné aktivity ve společenském životě považuji tradiční Vánoční zpívání a Silvestrovský pochod za prásátkem, Besedu s důchodci, Folklorní malování dětí pod vedením malířky paní Lenky Jurečkové, účast krojovaných občanů v sobotním průvodu a organizaci nedělní Jízdy králů během letošního Slováckého roku v Kyjově.

3. Pokud je kritika zastupitelstva oprávněná, snažím se z ní poučit, např. chybějící kontrola usnesení v zápisech zastupitelstva.

4. K tomuto bodu bych rád konstatoval, že stávající zastupitelstvo obce nikdy nebylo proti opravám kostela. Mrzí mě, že vinou špatné komunikace mezi zastupitelstvem obce a farní radou nebudou do konce roku 2019 instalovány varhany.

5. Za prioritní pro následující období považuji realizaci inženýrských sítí v lokalitě Přední kusy, výměnu veřejného osvětlení za úspornější a estetičtější, dále celkovou rekonstrukci ulice kolem našeho domu a také nové hřiště v zahradě MŠ.

Josef Ingr:

1. Můj motiv pro kandidaturu do zastupitelstva obce byl, aby jediná kandidátní strana měla tzv. soupeře. Rád bych, aby se dokončily projekty minulého zastupitelstva, aby se zapracovalo na zahradě a hřišti MŠ a aby se připravila výstavba rodinných domů, abychom zde udržely mladé rodiny.

2. Já osobně jsem zastupitel cca dva měsíce, proto nemůžu své působení v zastupitelstvu za tak krátkou dobu hodnotit.

3. Za své působení v zastupitelstvu jsem zaznamenal jedinou vážnější kritiku, a to ohledně opravy kostela. Protože jsem u kauzy oprav kostela nebyl od počátku, nevím, kde přesně vznikl problém a z něj plynoucí kritika. Domnívám se však, že se jedná pouze o komunikační problém.

4. Zastupitelstvo vyčlenilo pro tyto účely finanční prostředky, myslím si proto, že přístup zastupitelstva je adekvátní.

5. Během mého dvouměsíčního působení jsem žádné závažné nedostatky u zastupitelstva neshledal. Co se projektů týče, prioritní je nyní oprava veřejného osvětlení a s tím spojené zasíťování obce.

REZIGNACE ZASTUPITELŮ

Již před ustavujícím zasedáním zastupitelstva obce rezignovala na svůj mandát zastupitelka zvolená na kandidátce KDU-ČSL ing. Marie Horehledová. Převzetí volného mandátu pro KDU-ČSL odmítla i první náhradnice bývalá starostka ing. Marie Půčková. Volného mandátu se ujala až druhá náhradnice paní Jitka Chytilová.

23. července rezignoval na funkci místostarosty ing. Petr Lunga. Rezignaci zdůvodnil pracovní zaneprázdněností, rodinnými a časovými důvody. To vše zjistil už necelý rok od kandidatury, po devíti měsících ve funkci. Jako člen zastupitelstva ho nahradil Josef Ingr

26. července podal rezignaci i 1. místostarosta Petr Holcman s tím, že ve funkci bude pokračovat pouze v případě, že starosta Bíla urovná celou situaci ohledně pokračování oprav kostela s manželi Hradilovými. Svou rezignaci později stáhl, přestože jeho požadavek starosta nesplnil. Rozhodl se tak proto, aby v zastupitelstvu zůstal alespoň jeden člověk, který je ochoten spolupracovat s farností na dokončení plánovaných oprav kostela, což je mu ke cti.

Již v průběhu jara letošního roku rezignoval na svůj mandát pan Marek Ingr zvolený za KDU-ČSL a převzetí jeho mandátu odmítl náhradník Pavel Sedlář. Opuštěného mandátu se nakonec ujala další náhradnice Andrea Horňáková.

Jan Grombíř

Reakce na článek pana Grombíře „Zastupitelstvo obce v roce jedna“

Vážení spoluobčané,

předpokládám, že pisatel výše uvedeného článku si je vědom toho, že jeho článek obsahuje statě, o kterých lze polemizovat nejen z hlediska ochrany osobních údajů. Při kritice zastupitelů vyjadřuje především své domněnky a v případě rezignace 1. místostarosty neuvádí pravdu. Pan Petr Holcman rezignaci nepodal, takže ji později nemohl stáhnout. Co se týká pana Mgr. Jurečky, je to právník, který poskytuje právní poradenství asi čtyřiceti obcím na okrese Hodonín a Břeclav. A tak bych mohl pokračovat...

A co víc, článek pana kronikáře Grombíře, Zastupitelstvo obce v roce jedna, některé další články jemu podobné a jak sám pisatel uvádí také dopis (a různá prohlášení) manželů jmenovaných ve výše uvedeném článku, jsou součástí konceptu kroniky naší obce za rok 2019, ze které si pan kronikář udělal svůj osobní blog, jak se mohli přesvědčit

účastníci zasedání ZO Skoronic 28. května 2020. Dle jeho názoru pouze on jediný ví, jak má kronika naší obce vypadat, on si do kroniky může psát své komentáře a připomínky, on rozhodne o tom, že v naší kronice budou články obsahující nepravdivé údaje a které jsem veřejně dementoval na zmíněném zasedání ZO. On rozhodne o tom, že kronika bude obsahovat články, ve kterých jsou osočováni slušní občané naší obce, že v kronice budou články, které tam být nemají z hlediska ochrany osobních údajů a nikdo, jak starosta, tak zastupitelstvo do toho nemají co mluvit. Pan kronikář prohlašuje, že pouze on rozhoduje, co v kronice bude a co ne. Ale v tom případě si pan kronikář odporuje, protože v zápise ze zasedání ZO z roku 2012, kdy byl starostou, uvádí, že koncepty zápisů do kroniky schvaluje starosta (místostarosta). V té době se mu to asi hodilo, protože kroniku psal někdo jiný.

František Bíla
starosta obce

Práce na Zelničkách

Evidence obyvatel a matrika

Evidence obyvatel stav k 1. 1. 2020

Stav k 1. 1. 2020	544
Narodilo se	4
Přihlásilo se	10
Odhlásilo se	8
Zemřelo	2
Stav k 30. 6. 2020	548

Podrobný rozpis

Narodilo se:	Ingr Jakub Klimek Oliver Luzar Adam Richterová Thea
Přihlásilo se:	Brablcová Amálie Hammoudová Fátima Hammoud Matteo David Ingr Daniel Kouřilová Ivana Polláková Fátima Polláková Lili Marianna Růžicková Jana Singrová Veronika Vytonská Silvie
Odhlásilo se:	Křivánek Pavel Křivánková Tereza Němec Gabriel Němcová Simona Špačková Lucie Třísková Petra Zálešáková Denisa Zálešáková Táňa
Zemřelo:	Šalvatová Ludmila Šmíd Miroslav

Životní jubilea

70 let

Ingrová Ludmila
Klimešová Pavla
Novotná Věra
Švábek Ladislav

75 let

Jahoda Josef
Kristová Božena
Svoboda Stanislav

80 let

Střížíková Marie
Vašíček Petr

Nejstarší žena v obci

Helena Lungová

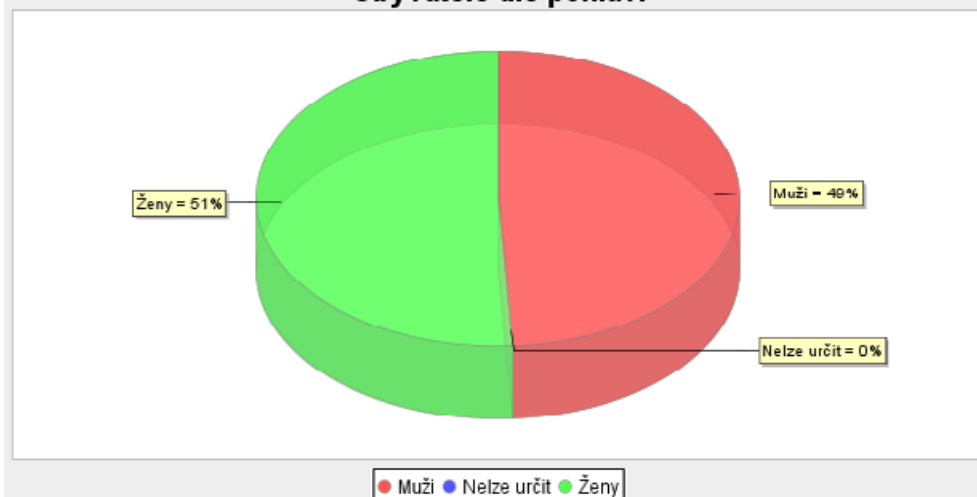
Nejstarší muž v obci

Pavel Holcman

Setkání s jubilanty

Obyvatelé dle pohlaví

Pochod za vodu

Kontejner na bio odpad